

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 16 2017, nummers 374 – 392 dinsdag 25 april 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Planschade.....	5
Ambtenarenrecht.....	5
Bijstand	6
Volksverzekeringen.....	6
Sociale zekerheid overig	8
Bestuursrecht overig	9
Onderwijs	9
Paspoortwet-prejudiciële vragen	9
Wegenverkeerswet	10
Wet arbeid vreemdelingen	11
Vreemdelingenrecht.....	12
Regulier.....	12
Asiel.....	13
Richtlijnen en verordeningen	14
Vreemdelingenbewaring	17

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 375

MK Rechtbank Limburg, 14-04-2017, AWB 16/755

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 onderdeel 9, artikel 5 onderdeel 6

Wabo. Slechts kolom 1 van categorie 11.2 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit mer is voor de toepassing van artikel 5, zesde lid, van bijlage II bij het Bor relevant. Hierin is de activiteit wijziging van een stedelijk ontwikkelingsproject genoemd.

In dit geval, waarbij qua aard en omvang slechts sprake is van een beperkte wijziging van het gebruik van een deel van een bestaand winkelgebouw en waarbij onbestreden is dat die wijziging geen milieugevolgen van enige betekenis tot gevolg heeft, is geen sprake van een wijziging van een stedelijk ontwikkelingsproject die aan toepassing van artikel 4, negende onderdeel van bijlage II bij het Bor in de weg staat.

(...) omgevingsvergunning op grond van de (Wabo) verleend voor het verbouwen en het gebruiken in strijd met het bestemmingsplan van het pand aan [adres] ten behoeve van de vestiging van het detailhandelsbedrijf (...), het plaatsen van reclame en het realiseren van een playground op het buitenterrein.

(...) De Nota van Toelichting bij de wijziging van het Bor (Staatsblad 2014/333, p. 58) luidt als volgt: "..."

(...) Uit voormelde Nota van Toelichting leidt de rechtbank af dat slechts kolom 1 van categorie 11.2 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit mer voor de toepassing van artikel 5, zesde lid, van bijlage II bij het Bor relevant is. De rechtbank ziet een bevestiging van die conclusie in de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 7 december 2016

[\(ECLI:NL:RVS:2016:3279\)](#).

In kolom 1 van categorie 11.2 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit mer zijn de activiteiten aanleg, wijziging of uitbreiding van een stedelijk ontwikkelingsproject met inbegrip van de bouw van winkelcentra of parkeerterreinen genoemd.

De rechtbank overweegt dat bij genoemde uitspraak van 15 maart 2017

[\(ECLI:NL:RVS:2017:694\)](#) de Afdeling over het begrip "stedelijk ontwikkelingsproject", als bedoeld in kolom 1 van categorie 11.2 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit mer, voorop heeft gesteld dat dit begrip ruimte voor interpretatie laat en er mede daardoor discussie kan ontstaan over de vraag wanneer sprake is van een wijziging van een dergelijk project. De Afdeling legt artikel 2, onderdeel A, van de bijlage bij het Besluit mer niet zo uit dat iedere mogelijk gemaakte wijziging van een stedelijke ontwikkeling, hoe ondergeschikt ook, moet worden aangemerkt als een wijziging van een stedelijk ontwikkelingsproject. Dat hangt af van de concrete omstandigheden van het geval, waarbij onder meer aspecten als de aard en de omvang van de voorziene wijziging

van de stedelijke ontwikkeling een rol spelen. Gelet hierop is het aanwezig achten van een "stedelijk ontwikkelingsproject" niet afhankelijk van de vraag of er per saldo negatieve gevolgen voor het milieu kunnen ontstaan. Dit betekent in het kader van de toepassing van artikel 5, zesde onderdeel, van bijlage II bij het Bor echter niet dat aan (mogelijke) milieugevolgen, naast andere factoren betreffende de aard en omvang van de beoogde ontwikkeling, geen enkele betekenis toekomt. Niet voor niets sluit genoemde bepaling van bijlage II bij het Bor immers aan bij een in het Besluit mer, dat ziet op activiteiten die belangrijke milieugevolgen kunnen hebben, neergelegd begrip. De rechtbank is van oordeel dat in het onderhavige geval, waarbij qua aard en omvang slechts sprake is van een beperkte wijziging van het gebruik van een deel van een bestaand winkelgebouw en waarbij onbestreden is dat die wijziging geen milieugevolgen van enige betekenis tot gevolg heeft, geen sprake is van een wijziging van een stedelijk ontwikkelingsproject die aan toepassing van artikel 4, negende onderdeel van bijlage II bij het Bor in de weg staat. De desbetreffende beroepsgronden van eiseressen treffen derhalve geen doel. (...)

[ECLI:NL:RBLIM:2017:3481](#)

JnB2017, 376

MK ABRS, 19-04-2017, 201602317/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Waddinxveen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

WABO. Paalmatras geen bouwwerk in de zin van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, Wabo. Paalmatras is een wegfundering bestaande uit een veld palen, voorzien van paaldeksels. Over die palen wordt een wapeningsnet, bestaande uit één of meerdere lagen geokunststof, gelegd. Daarop wordt een aardebaan gelegd, waarvan de onderste laag uit granulaat bestaat. De laag granulaat wordt rondom omsloten door het naar boven geklapt geokunststof. Een paalmatras zoals hier aan de orde maakt onderdeel uit van het aanleggen van een weg en kan in zoverre niet los van de weg worden gezien. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 01-04-2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BH9230](#), is een verharding geen bouwwerk. Nu de paalmatras onderdeel uitmaakt van een weg en een weg geen bouwwerk is, is ook de paalmatras geen bouwwerk, zodat geen omgevingsvergunning is vereist als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo.

[ECLI:NL:RVS:2017:1099](#)

Jurisprudentie Wabo-Milieu:

- ABRS, 19-04-2017, 201604068/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:1100](#))

- MK Rechtbank Den Haag, 03-04-2017, SGR 14/4728, 14/4729, 14/5866, 14/7257 en 15/4127 ([ECLI:NL:RBDHA:2017:3296](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 377

MK ABRS, 19-04-2017, 201601980/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Brunssum.

Wet op de Ruimtelijke Ordening (WRO) 49

PLANSCHADE. De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat het college niet gehouden is tot het betalen van wettelijke rente over het terug te storten drempelbedrag. De verplichting tot terugbetaling van het drempelbedrag ontstaat immers pas indien de aanvraag om vergoeding van planschade geheel of gedeeltelijk is toegewezen, zodat voor een rentevergoeding wegens vertraging in de betaling geen grond is.

[ECLI:NL:RVS:2017:1057](https://ecli.nl/RVS:2017:1057)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 378

CRvB, 20-04-2017, 16/2570 MAW, 16/4715 MAW

Minister van Defensie;

Commandant Koninklijke Marechaussee district zuid.

Verplaatsingskostenbesluit Defensie (VKBD) 31

Verplaatsingskostenregeling defensie (VKRD)

MILITAIR AMBTENARENRECHT. AFWIJZING VERZOEK TOLGELDEN VIA T-TAG TE BLIJVEN VERGOEDEN. Het VKBD en de VKRD bieden geen ruimte voor vergoeding van tolgelden. Op grond van een mandaatbeschikking werden de tolgelden toch vergoed. Met ingang van 1 augustus 2008 is deze mandaatbeschikking ingetrokken. Bij de KMar is de vergoedingspraktijk desondanks daarna voortgezet tot 1 januari 2015. Het geschil spitst zich toe op de vraag of de vergoeding van tolgelden aan appellante op grond van het vertrouwensbeginsel moet worden voortgezet. Het antwoord hierop is ontkennend; anders dan appellante heeft gesteld is immers geen sprake van een aan haar gedane uitdrukkelijke, ondubbelzinnige en ongeclausuleerde toezegging van de kant van het tot beslissen bevoegde orgaan, inhoudende dat de tolgelden tot aan het einde van haar functievervulling zullen worden vergoed. Het feitelijk blijven uitbetalen kan niet op één lijn worden gesteld met zo'n toezegging.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1538](https://ecli.nl/CRVB:2017:1538)

JnB2017, 379

MK CRvB, 13-04-2017, 16/4221 AW

college van bestuur van de Universiteit Leiden.

Collectieve Arbeidsovereenkomst Nederlandse Universiteiten (CAO NU) 8.9, 9.1, 9.11

Wet op de ondernemingsraden 25 lid 1

AMBTENARENRECHT. REORGANISATIE. OPHEFFING FUNCTIE. ONTSLAG. De Raad stelt met het college vast dat het [instituut A.] met slechts één werknemer, in de persoon van appellante, een marginale positie innam binnen de Universiteit Leiden. Door de opheffing van het [instituut A.] en de onderbrenging daarvan in gewijzigde vorm bij de Faculteit der Geesteswetenschappen is alleen de functie van appellante vervallen. Dit brengt mee dat geen sprake is van een verandering in de organisatie die betrekking heeft op een belangrijk onderdeel van de universiteit met directe en ingrijpende rechtspositiegevolgen voor (meerdere) werknemers. Reeds hierom gold voor appellante niet de ontslagbeschermingstermijn bedoeld in artikel 9.11, eerste lid, van de CAO NU.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1426](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 380

MK CRvB, 28-03-2017 (publ. 18-04-2017), 15/3965 WWB, 15/3966 WWB, 15/3967 WWB, 15/3968 WWB, 15/7241 WWB

WWB 31 lid 1

PW 35

Beleidsregels Bijzondere Bijstand 2013 van de gemeente Breda 2, 6

WWB. MIDDELEN. WOONKOSTENTOESLAG. 1. I.c. zijn de overeengekomen huurpenningen niet aan te merken als middelen als bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de WWB. 2. De in artikel 2, tweede lid, van de beleidsregels neergelegde regel dat bijzondere bijstand slechts wordt verstrekt indien een beroep op eigen netwerk of de sociale omgeving niet mogelijk is geweest, is in strijd met artikel 35 van de PW en dient buiten toepassing te blijven.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1387](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 381

MK CRvB, 07-04-2017 (publ. 19-04-2017), 15/1676 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

Algemeen Verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko 23, 34

ANW

Beleidsregel SB1071

ANW. VERZEKERDE MET TWEE ECHTGENOTES. HERZIENING NABESTAANDENUITKERING MET TERUGWERKENDE KRACHT. BELEID SVB. Er is i.c. sprake van onbekendheid met rechten die voortvloeien uit verdragsbepalingen en er is tevens sprake van bijkomende omstandigheden, zoals in dit geval het indienen van de aanvraag in Nederland, waardoor de onbekendheid met de rechten kan worden geëxcuseerd. Nu het appellante redelijkerwijs niet duidelijk kon zijn dat zij teveel nabestaandenuitkering ontving heeft de Svb gelet op het door hem gehanteerde beleid ten onrechte besloten tot herziening van de nabestaandenuitkering met volledige terugwerkende kracht.

Raad: Tussen partijen is in geschil of de rechtbank terecht het standpunt van de Svb heeft onderschreven dat appellante vanaf februari 2012 recht heeft op de helft van de nabestaandenuitkering en dat op die grond terecht de aan haar toegekende nabestaandenuitkering is herzien met terugwerkende kracht vanaf februari 2012.

De Svb heeft beleid ontwikkeld ten aanzien van het terugkomen van besluiten ten nadele van een betrokkene met terugwerkende kracht, waarbij rekening is gehouden met algemene rechtsbeginselen zoals het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Uitgangspunt van dit beleid is dat de Svb niet tot herziening of intrekking met volledige terugwerkende kracht overgaat als de betrokkene al zijn verplichtingen is nagekomen en hij voorts niet heeft kunnen onderkennen dat de uitkering ten onrechte werd verleend.

Bij de beoordeling of de betrokkene kon onderkennen dat hem ten onrechte of tot een te hoog bedrag uitkering werd verleend, wordt het gestelde in beleidsregel SB1071 over het begrip bijzonder geval mutatis mutandis toegepast. In die beleidsregel is vermeld dat als een bijzonder geval kan worden aangemerkt de situatie waarin de te late aanvraag een gevolg is van onbekendheid met rechten, welke voortvloeien uit verdragsbepalingen of uit bijzondere nationale bepalingen. Hoofregel is, dat onbekendheid met de wet of een internationale regeling niet zonder meer leidt tot het aannemen van een bijzonder geval, tenzij blijkt van een bijkomende omstandigheid op grond waarvan betrokkene niet op de hoogte kon zijn van zijn wettelijke rechten. Het uitgangspunt hierbij is dat iedereen weet dat hij als hij de pensioengerechtigde leeftijd bereikt of als zijn echtgenoot overlijdt, waarschijnlijk een pensioen- of uitkeringsrecht geldend kan maken. Gebeurt dit in Nederland, dan zullen uitvoeringsorganen wijzen op eventuele rechten in andere lidstaten van de EU of verdragslanden. Dient men in een ander land een aanvraag in, dan zullen de uitvoeringsorganen in dat land attenderen op het bestaan van eventuele rechten in Nederland. Dit laatste hoeft echter niet altijd het geval te zijn, bijvoorbeeld omdat iemand in het buitenland geen recht heeft op een uitkering. Zulke concrete situaties kunnen een bijkomende omstandigheid vormen, waardoor onbekendheid met rechten kan worden geëxcuseerd. (...)

Blijkens het bestreden besluit en de toelichting van de Svb ter zitting wordt appellante in het kader van de toepassing van het hiervoor (...) beschreven beleid niet verweten dat zij verplichtingen niet zou zijn nagekomen. De Svb is van oordeel dat het appellante redelijkerwijs duidelijk kon zijn dat zij tot een te hoog bedrag nabestaandenuitkering ontving, nu zij had kunnen weten dat het huwelijk van [A.] met [B.] nog in stand was. Het standpunt van de Svb wordt in zoverre onderschreven dat appellante had kunnen

weten dat haar echtgenoot nog gehuwd was met [B.]. Anders dan de Svb is de Raad echter van oordeel dat hieruit niet volgt dat het appellante redelijkerwijs duidelijk kon zijn dat zij recht had op de helft van de nabestaandenuitkering, althans niet op de volledige uitkering. De halvering van de uitkering vloeit voort uit de bijzondere bepalingen in het Verdrag en het Akkoord over de aanspraak op een nabestaandenuitkering voor gevallen als het onderhavige. Alleszins aannemelijk is dat appellante onbekend was met deze bepalingen nu zij sinds 1977 in Nederland woonde. Voorts is appellante bij het indienen van haar aanvraag om de nabestaandenuitkering in 2012 niet opmerkzaam gemaakt op deze verdragsbepalingen. De aanvraag is ingediend in Nederland en in de Anw zijn geen bepalingen opgenomen voor verzekerden die met meer dan één echtgenote zijn gehuwd. Op het aanvraagformulier is dan ook niet voorzien in een vraag hierover. Als appellante in Marokko had gewoond dan had zij haar aanvraag via de Caisse Nationale de Sécurité Sociale (CNSS) ingediend op een formulier gebaseerd op het Verdrag waarop expliciet de vraag is opgenomen of de verzekerde gehuwd is met meer vrouwen, zoals ook door [B.] op het door haar ingediende formulier is ingevuld. Nu er voor appellante, die al sinds 1977 in Nederland woont, geen aanleiding was haar aanvraag om een nabestaandenuitkering via de CNSS in te dienen, moet geconcludeerd worden dat hier sprake is van een situatie als bedoeld in het beleid van de Svb. Er is immers sprake van onbekendheid met rechten die voortvloeien uit verdragsbepalingen en er is tevens sprake van bijkomende omstandigheden, zoals in dit geval het indienen van de aanvraag in Nederland, waardoor de onbekendheid met de rechten kan worden geëxcuseerd.

Nu het appellante redelijkerwijs niet duidelijk kon zijn dat zij teveel nabestaandenuitkering ontving heeft de Svb gelet op het door hem gehanteerde beleid ten onrechte besloten tot herziening van de nabestaandenuitkering met volledige terugwerkende kracht. Dit betekent dat de aangevallen uitspraak en het bestreden besluit niet in stand kunnen blijven. De Raad ziet aanleiding om tevens het besluit van 23 juli 2013 te herroepen en te bepalen dat de nabestaandenuitkering wordt herzien per 1 augustus 2013, nu sprake is van een zeer specifieke situatie die duidelijk past binnen het beleid van de Svb.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1472](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 382

MK Rechtbank Rotterdam, 20-04-2017, ROT 16/6416

Drechtstedenbestuur, verweerder.

WMO 2015 2.1.3, 2.3.5, 2.3.6

Besluit maatwerkvoorzieningen maatschappelijke ondersteuning Drechtsteden 2015 (het Besluit 2015) 4.1 lid 3

WMO 2015. PGB. 1. Beroepsgrond dat betrokkene ten onrechte niet is gehoord slaagt. 2. De Drechtraad heeft met artikel 4.1, derde lid, van de Verordening

2015 geen juiste uitvoering gegeven aan de hem in het kader van artikel 2.1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015 toegekende verordenende bevoegdheid. De Verordening 2015 bevat onvoldoende criteria om de hoogte van een pgb vast te stellen en heeft de nadere invulling hiervan ten onrechte overgelaten aan verweerder. In zoverre ontbreekt voor verweerder een grondslag in de Verordening 2015 om de hoogte van een pgb vast te kunnen stellen. Nu artikel 4.1, derde lid, van de Verordening 2015 en de door verweerder krachtens dit artikel vastgestelde Beleidsregels 2015 en het Besluit 2015 aan het bestreden besluit ten grondslag liggen, is het bestreden besluit genomen in strijd met artikel 2.1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015 en vertoont het ook in zoverre een gebrek.

[ECLI:NL:RBROT:2017:2935](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Onderwijs

JnB2017, 383

MK ABRS, 19-04-2017, 201506562/1/A2

college van gedeputeerde staten van Drenthe.

Wet op het primair onderwijs (WPO) 142 tot en met 147

ONDERWIJS. In de artikelen 142 tot en met 147 van de WPO is de zogenoemde overschrijdingsregeling opgenomen.

Uit artikel 142, eerste lid, van de WPO volgt dat voor het openbaar basisonderwijs en openbaar speciaal basisonderwijs te onderscheiden overschrijdingsbedragen moeten worden vastgesteld. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de WPO volgt dat dit betekent dat de overschrijdingsregeling afzonderlijk wordt toegepast voor basisscholen enerzijds en speciale scholen voor basisonderwijs anderzijds.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 45 van de WPO volgt dat eerst per 1 augustus 2006 de bekostiging van de materiële instandhouding een bedrag omvat waarmee de scholingskosten van overblijfkraften kunnen worden betaald.

[ECLI:NL:RVS:2017:1102](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet-prejudiciële vragen

JnB2017, 384

MK ABRS, 19-04-2017, 201504577/1/A3, 201507057/1/A3, 201508588/1/A3 en 201601993/1/A3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Paspoortwet 9 lid 1

Paspoortuitvoeringsregeling Buitenland 2001 9 lid 1 lid 2 lid 3 lid 4, 52 lid 1

Rijkswet op het Nederlanderschap 6 lid 1 f, 15 lid 1 lid 2 lid 3 lid 4, 16 lid 1 lid 2, 17 lid 1

Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie 20 lid 1 lid 2, 21 lid 1 lid 2 lid 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 24 lid 1 lid 2

Europees Verdrag inzake Nationaliteit 7 lid 1 lid 2 lid 3, 16

Verdrag van New York tot beperking der staatloosheid 7 lid 3 lid 4 lid 5 lid 6, 8 lid 1

PASPOORTWET. Prejudiciële vragen. De Afdeling bestuursrechtspraak wil van het Europese Hof weten of de Nederlandse regeling, waarbij iemand onder bepaalde omstandigheden van rechtswege, en dus automatisch de Nederlandse nationaliteit verliest, in overeenstemming is met het recht van de Europese Unie.

Vragen aan het Hof

Nu het VWEU, noch de jurisprudentie van het Hof over het verlies van nationaliteit, zich over het vorenstaande eenduidig uitlaat, wendt de Afdeling zich tot het Hof om, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak te doen over de volgende vragen:

Moeten de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, mede in het licht van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zo worden uitgelegd dat zij, vanwege het ontbreken van een individuele toetsing aan het evenredigheidsbeginsel wat de gevolgen van het verlies van de nationaliteit voor de situatie van betrokkene uit het oogpunt van Unierecht betreft, in de weg staan aan wettelijke regelingen, zoals aan de orde in dit hoofding, die bepalen:

a. dat een meerderjarige, die tevens een nationaliteit van een derde land bezit, de nationaliteit van zijn lidstaat en daarmee het burgerschap van de Unie van rechtswege verliest omdat hij gedurende een ononderbroken periode van tien jaar in het buitenland en buiten de Europese Unie zijn hoofdverblijf heeft gehad, terwijl er mogelijkheden bestaan om die termijn van tien jaar te stuiten?

b. dat een minderjarige onder bepaalde omstandigheden de nationaliteit van zijn lidstaat en daarmee het burgerschap van de Unie van rechtswege verliest ten gevolge van het verlies van de nationaliteit van de ouder, zoals hiervoor bedoeld onder a.?

[ECLI:NL:RVS:2017:1098](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2017/1098)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 385

MK ABRS, 19-04-2017, 201604884/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (hierna: de RDW), appellant sub 1.

Kentekenreglement 40b, 40c

WEGENVERKEERSWET. Ambtshalve vervallen verklaren tenaamstelling.

Terugwerkende kracht. In dit geval gaat het niet om het met toepassing van artikel 40c van het Kentekenreglement op verzoek vervallen verklaren van een tenaamstelling, maar om het met toepassing van artikel 40b ambtshalve vervallen verklaren van een tenaamstelling. Ter zitting heeft de RDW toegelicht dat, hoewel ten aanzien van de toepassing van artikel 40b geen beleid op schrift is gesteld, ook daarvoor geldt dat niet is uitgesloten dat in bepaalde gevallen onjuiste gegevens met terugwerkende kracht worden gecorrigeerd. Uiterste terughoudendheid is daarbij evenwel geboden. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het beleid van de RDW om in beginsel geen terugwerkende kracht toe te kennen aan de vervallenverklaring van de tenaamstelling van een voertuig in strijd is met het recht.

[ECLI:NL:RVS:2017:1092](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 386

MK ABRS, 19-04-2017, 201606835/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant sub 1.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 15 lid 2 lid 3, 19d lid 6

WAV. Bijzondere aard en opzet van onderneming in kwestie zijn van betekenis bij de beoordeling van de evenredigheid van de boete. Matiging boete gelet op bijzondere samenstel van feiten en omstandigheden.

(...) Boete (...).

(...) [appellante sub 2] is een kleine, startende onderneming die door twee ouders van basisschoolkinderen is opgericht om tussenschoolse opvang voor hun kinderen te coördineren. Het betreft kortdurende opvang van kinderen op niet-professionele basis. Bij [appellante sub 2] zijn louter vrijwilligers werkzaam. Hoewel de aard en opzet van [appellante sub 2] haar niet ontslaan van haar verantwoordelijkheid om aan de uit de Wav voortvloeiende verplichtingen te voldoen, zijn deze bijzondere aard en opzet van betekenis bij de beoordeling van de evenredigheid van de boete. De minister heeft bovendien het oordeel van de rechtbank, dat [appellante sub 2] de Wav niet moedwillig heeft overtreden, zij de vreemdeling niet heeft onderbetaald noch uitgebuit en zij geen financieel voordeel heeft behaald, niet bestreden. Van belang is voorts dat de minister zich ter zitting van de Afdeling op het standpunt heeft gesteld dat een matiging met 25% van de boete die is opgelegd wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav, is aangewezen, omdat [bedrijf] een gecertificeerd uitzendbureau is. Gelet op dit bijzondere samenstel van feiten en omstandigheden, bezien in samenhang met hetgeen onder 3 is overwogen, acht de Afdeling een totale boete van € 2.562,50 passend en geboden. Dat de rechtbank in dit geval aanleiding heeft gezien om bij de matiging geen onderscheid te maken tussen overtreding van artikel 2 en artikel 15 van de Wav, acht de Afdeling, gelet op het bijzondere samenstel van feiten en omstandigheden, niet onaanvaardbaar. De rechtbank heeft de totale boete terecht op voormeld bedrag vastgesteld. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:1083](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 387

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 04-04-2017 (publ. 18-04-2017),
AWB 14/22828 (beroep) AWB 14/18489 (voorlopige voorziening)**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 64

Artikel 64 Vw 2000. Beoordeling van de vraag of in geval van een kind een medisch-psychiatrische noodsituatie zal ontstaan bij het uitblijven van behandeling.

In het BMA-advies [...] lijkt te worden gesteld dat de indicatoren die het BMA volgens zijn protocol hanteert voor de vaststelling van een medische noodsituatie, namelijk of in het verleden sprake is geweest van suicidaliteit, psychose en gedwongen opnamen, ook voorkomen bij kinderen. Dat die indicatoren minder vaak voorkomen dan bij volwassenen, maakt volgens het BMA niet dat die indicatoren niet toepasbaar zijn bij kinderen. Die vaststelling is op zichzelf in lijn met hetgeen in de brief van Stichting Centrum '45 en het artikel in Medisch Contact wordt gesteld. Uit beide stukken blijkt echter ook dat de schrijvers van oordeel zijn dat die indicatoren ten onrechte de suggestie kunnen wekken dat geen medische noodsituatie zal ontstaan bij het uitblijven van behandeling, doordat die zich bij kinderen weinig voordoen, en dat ook andere factoren moeten worden betrokken bij de vraag of bij het uitblijven van behandeling een medische noodsituatie zal ontstaan bij vreemdelingen in de leeftijd van eiseres. Zij stellen dat onderzoek naar toxische stress van belang is, omdat die bij kinderen leidt tot blijvende veranderingen in de hersenstructuren waar de emotieregulatie plaatsvindt. Dat betekent een risico op ernstige beschadiging met levenslange fysieke en psychische gevolgen (Kim, Evans, Angstadt, Shaun Ho, Sripada, Swain, Liberzon and Phan 2013, en Harvard Center of the Developing Child, Harvard University, www.developingchild.harvard.edu). Voorts stellen zij dat een psychiatrische noodsituatie bij kinderen moet worden beoordeeld in combinatie met het te verwachten vermogen van de ouders om probleemgedrag van hun kind te kunnen opvangen in stressvolle omstandigheden (Fonagy and Batesman 2006 en Van Ee, Kleber and Mooren 2012). Met de stelling in het BMA-advies dat schreefgroei in de ontwikkeling van kinderen niet is gelijk te stellen met een medische noodsituatie, is het BMA niet gemotiveerd ingegaan op hetgeen Stichting Centrum '45 heeft gesteld over de wijze waarop naar haar oordeel de medisch-psychiatrische noodsituatie bij kinderen moet worden beoordeeld. [...] Uit hetgeen in het voorgaande is overwogen, volgt dat verweerder zich er onvoldoende van heeft vergewist dat het BMA-advies [...] inzichtelijk en concludent is. Verweerder heeft dat advies daarom niet aan zijn besluit ten grondslag kunnen leggen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:3972](https://eclis.nl/RBDHA:2017:3972)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 388

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 21-04-2017, AWB 16/13448

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Veilig land van herkomst. Marokko. Betekenis "verhoogde aandacht" als het gaat om personen die te maken krijgen met strafrechtelijke vervolging.

Op 9 februari 2016 heeft de staatssecretaris een brief aan de Tweede Kamer gestuurd met als onderwerp "Uitbreiding nationale lijst van veilige landen van herkomst. De rechtbank stelt vast dat in deze brief de navolgende passage is opgenomen:

"Marokko kan wel worden aangemerkt als veilig land van herkomst, met uitzondering ten aanzien van LHBT's. Bij de toepassing hiervan dient verhoogde aandacht te worden besteed aan de mogelijkheid dat dit anders kan liggen in individuele gevallen, met name als het gaat om personen die te maken krijgen met strafrechtelijke vervolging."

In Bijlage 1, waar de beoordelingen zijn vermeld, is ten aanzien van Marokko de navolgende conclusie opgenomen:

"Conclusie

Op basis van bovengenoemde bronnen kom ik tot de conclusie dat Marokko kan worden aangemerkt als veilig land van herkomst, met uitzondering ten aanzien van LHBT's. Dit kan in individuele gevallen ook anders liggen ten aanzien van personen die te maken hebben met strafrechtelijke vervolging. Marokko heeft wetten en andere voorschriften die waarborgen bieden en is partij bij verschillende mensenrechtenverdragen, al lijken deze niet altijd te worden nageleefd. Er lijkt geen sprake te zijn van refolement van eigen burgers naar gebieden in andere landen waar zij worden vervolgd of een reëel risico lopen op onmenselijke behandeling. Het systeem van rechtsmiddelen biedt wettelijke waarborgen tegen schendingen van de rechten en vrijheden, maar deze worden echter niet altijd ten volle nageleefd."

De rechtbank stelt vast dat de bewoordingen in de brief en de bijlage niet identiek zijn. Niet duidelijk is of het (deels) gaat over personen die met vervolging te maken krijgen of te maken hebben. De strekking van de bewoordingen "verhoogde aandacht" is niet nader toegelicht en onduidelijk is wat het opnemen van deze passage betekent voor de bewijslast van partijen. Ook ter zitting is desgevraagd geen duidelijke toelichting verschaft, bijvoorbeeld of hiermee een tussencategorie wordt getracht te duiden. Immers, voor personen die te maken krijgen of hebben met strafvervolging is geen voorbehoud gemaakt, terwijl het expliciet benoemen van deze personen impliceert dat de staatssecretaris Marokko voor deze personen niet zonder meer veilig vindt. Hoe zwaar verweerder zijn eigen bewijslast en motiveringsplicht duidt is volstrekt onduidelijk. Ook is niet duidelijk wat de vreemdeling aannemelijk moet maken met betrekking tot de

strafvervolging. Uit de bewoordingen blijkt geenszins dat de strafrechtelijke vervolging al moet zijn aangevangen of zijn aangekondigd. Nu geloofwaardig is geacht dat eiseres op enig moment strafbaar heeft gehandeld had verweerder hierover een gemotiveerd standpunt in moeten nemen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:4114](#)

JnB2017, 389

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 21-03-2017 (publ. 18-04-2017), NL 16.3618

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000

ASIEL. Bagdad-stad als vestigingsalternatief. De rechtbank is van oordeel dat verweerder de genoemde omstandigheden dat niet is gebleken dat eiser voldoende Arabisch spreekt, noch dat hij kan terugvallen op een Koerdisch soennitische gemeenschap, dat hij een soennitische jonge man is en hij langere tijd in het westen heeft verbleven, niet alleen op zichzelf maar ook in onderlinge samenhang moet betrekken bij de beoordeling of Bagdad-stad als vestigingsalternatief kan worden tegengeworpen. Het beroep van eiser is gegrond en het bestreden besluit wordt vernietigd wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

[ECLI:NL:RBDHA:2017:3918](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 390

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 11-04-2017 (publ. 20-04-2017), AWB 17/5691

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 17 lid 1

Handvest van de grondrechten van de EU 4

DUBLINVERORDENING. Overdracht naar Tsjechië. In dit geval dient verweerder zich te vergewissen dat zich door overdracht geen ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eiseres voordoet vanwege het ontbreken van de benodigde, noodzakelijke medische behandeling of begeleiding. Verweerder kan dit niet afdoen met slechts een zogeheten fit-to-fly-onderzoek en zich vervolgens beperken tot het opsturen van het medisch dossier van eiseres aan de Dublin-unit van Tsjechië.

Uit het arrest van het HvJ-EU in de zaak C.K. e.a. tegen Slovenië van 16 februari 2017 ([ECLI:EU:C:2017:127](#)) leidt de rechtbank af dat zelfs als er geen gronden zijn om aan te nemen dat sprake is van systematische tekortkomingen in de asielpcedure en opvangomstandigheden in de aangezochte lidstaat, de Dublinoverdracht op zichzelf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling als bedoeld in artikel 4

Handvest met zich kan meebrengen. Dit is met name aan de orde indien overdracht van een zeer zieke vreemdeling een ernstige verslechtering van zijn gezondheidstoestand tot gevolg zal hebben.

Door eiseres zijn medische stukken ingebracht waaruit volgt dat hiervan sprake zal zijn bij overdracht aan Tsjechië omdat vanwege de psychiatrische problematiek van eiseres een groot risico bestaat op suïcide bij het stoppen van de behandeling. De gevolgen van terugplaatsing naar de plek en situatie waar eiseres haar trauma heeft opgelopen, Tsjechië, zou desastreus zijn voor de prognose van de depressie en de suïcidedreiging. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat bij overdracht uiterst zorgvuldig maatwerk zal dienen te worden verricht en dat indien dit niet mogelijk is de overdracht niet door zal gaan. Er wordt volgens de gemachtigde van verweerder ruggespraak gehouden met Tsjechië.

De rechtbank is van oordeel dat in dit verband en onder deze bijzondere omstandigheden onder uiterst zorgvuldig maatwerk bij overdracht tevens dient te worden begrepen dat verweerder zich dient te vergewissen dat zich door overdracht geen ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eiseres voordoet vanwege het ontbreken van de benodigde, noodzakelijke medische behandeling of begeleiding. In een dergelijk geval zal bij overdracht dienen te worden gewaarborgd door verweerder dat zich geen ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eiseres voordoet die strijdig is met artikel 4 Handvest zowel tijdens de overdracht als vanwege het niet direct beschikbaar zijn van een vergelijkbare behandeling aansluitend aan de overdracht. Verweerder kan dit niet afdoen met slechts een zogeheten fit-to-fly-onderzoek en zich vervolgens beperken tot het opsturen van het medisch dossier van eiseres aan de Dublin-unit van Tsjechië. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat verweerder in dit geval in reactie op de door eiseres ingebrachte medische informatie van een arts, een medische deskundige, enkel kritische kanttekeningen naar voren heeft gebracht. Nu deze kritische kanttekeningen niet afkomstig zijn van een medische deskundige, zoals het Bureau Medische Advisering (BMA), kan niet op grond daarvan worden geoordeeld dat niet van de juistheid van de door eiseres ingebrachte medische informatie hoeft te worden uitgegaan. Evenmin kan verweerder in dit verband volstaan met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Hoewel aldus niet is gebleken dat eiseres in Tsjechië niet de benodigde zorg kan worden geboden voor haar psychiatrische klachten, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank met de gegeven motivering niet op het standpunt kunnen stellen dat eiseresses gezondheidssituatie niet in de weg staat aan overdracht aan Tsjechië en kan het standpunt dat geen sprake is van bijzondere individuele omstandigheden die aanleiding geven gebruik te maken van de bevoegdheid het asielverzoek aan zich te trekken, de rechterlijke toetsing niet doorstaan.

Onder deze omstandigheden kan verweerder niet een overdrachtsbesluit nemen voordat het BMA een medische beoordeling heeft opgemaakt over de vraag of in het geval van eiseres de behandeling in Tsjechië als zodanig dan wel de overdracht naar een behandelende instelling in Tsjechië mogelijke desastreuze gevolgen voor de gezondheidstoestand van eiseres zouden hebben. De rechtbank kan er in dit verband niet aan voorbij zien dat de gemachtigde van verweerder ter zitting expliciet heeft

aangegeven dat verweerder geen aanleiding ziet zich te laten adviseren door het BMA, zodat niet gewaarborgd is dat een dergelijk onderzoek zal plaatsvinden voordat de feitelijke overdracht zal plaatsvinden.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:4029](https://ecli.nl/RBDHA:2017:4029)

JnB2017, 391

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 11-04-2017 (publ. 20-04-2017), AWB 17/5708

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

Richtlijn 2013/33/EU 21

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Overdracht van kwetsbaar persoon aan Italië. Persoon met een handicap. Nu van geïndividualiseerde garanties voor eiser noch van voldoende concrete algemene garanties sprake is, heeft verweerder zich niet op het standpunt kunnen stellen dat eiser na overdracht aan Italië opvang zal krijgen die hem vrijwaart van een situatie als bedoeld in artikel 3 EVRM.

Het rechteronderbeen van eiser is geamputeerd. Naar het oordeel van de rechtbank dient eiser om die reden te worden beschouwd als kwetsbaar persoon in de zin van artikel 21 van de Opvangrichtlijn en de arresten Popov [EHRM, 19 januari 2012, Popov tegen Frankrijk, [ECLI:CE:ECHR:2012:0119JUD003947207](https://ecli.ce:echr:2012:0119JUD003947207)] en Tarakhel [EHRM, 4 november 2014, Tarakhel tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](https://ecli.ce:echr:2014:1104JUD002921712)]. Die bepaling maakt voor de vraag of een persoon kwetsbaar is immers geen onderscheid naar aard of ernst van de handicap. Hieruit volgt dat, indien eiser na overdracht aan Italië terecht zou komen in een vergelijkbare situatie, zoals beschreven in het Tarakhel arrest, te weten in een overvolle accommodatie met slechte hygiëne en niet passend voor zijn bijzondere opvangbehoefte, zijn overdracht aan Italië in strijd zou kunnen komen met artikel 3 EVRM. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder voor eiser, omdat hij een kwetsbaar persoon is, garanties aan de Italiaanse autoriteiten moet vragen overeenkomstig het Tarakhel-arrest, om zich er zodoende van te vergewissen dat eiser na overdracht aan Italië in een voor hem geschikte opvangvoorziening terecht zal komen, zodat hij niet worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Verweerder dient zich te vergewissen of de daartoe speciaal ingerichte SPRAR-locaties voor kwetsbare asielzoekers in Italië, die vooral specifiek zijn ingericht als gezinslocaties, ook voldoende passend is te achten voor de specifieke opvangbehoefte van een persoon met de handicap van eiser. De gemachtigde van verweerder heeft desgevraagd te kennen gegeven dat individuele garanties voor extra zorg niet nodig zijn en dat voorafgaand aan de feitelijke overdracht aan Italië nog een toets plaatsvindt waarbij aan de Italiaanse autoriteiten de medische toestand van eiser wordt medegedeeld. Hiermee heeft de gemachtigde van verweerder niet expliciet aan eiser de toezegging gedaan dat hij niet aan Italië zal worden overgedragen, indien verweerder niet voorafgaande aan de feitelijke overdracht een voldoende concrete garantie van de Italiaanse autoriteiten heeft ontvangen dat voor hem als persoon met een handicap na overdracht aan Italië zal

worden geplaatst in een adequate opvangvoorziening die gelet op zijn bijzondere kwetsbaarheid passend is.

Nu van geïndividualiseerde garanties voor eiser noch van voldoende concrete algemene garanties, zoals in de brief van de Italiaanse autoriteiten van 8 juni 2015 sprake is, heeft verweerder zich niet op het standpunt kunnen stellen dat eiser na overdracht aan Italië opvang zal krijgen die hem vrijwaart van een situatie als bedoeld in artikel 3 EVRM. De omstandigheid dat nadere invulling zal worden gegeven wanneer de feitelijke overdracht is aangekondigd betekent niet dat verweerder louter onder verwijzing daarnaar reeds in het besluit het standpunt heeft kunnen innemen dat van een risico op schending van artikel 3 EVRM bij overdracht geen sprake zal zijn. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de Italiaanse autoriteiten bij brief van 8 juni 2015 slechts nader hebben toegelicht onder welke omstandigheden en op welke locaties zij gezinnen met minderjarige kinderen zullen opvangen en heeft verweerder zich slechts ervan vergewist dat de opvang van deze specifieke groep van bijzondere kwetsbare asielzoekers voldoet aan de eisen die op grond van het arrest Tarakhel daaraan mogen worden gesteld. Onder deze omstandigheden, waarin verweerder eiser zonder dergelijke garanties voor een gehandicapte persoon zal overdragen aan Italië, valt niet uit te sluiten dat zijn overdracht strijd zal opleveren met artikel 3 EVRM.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:4033](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 392

MK ABRS, 20-04-2017, 201702694/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Voortvarendheid. Wanneer de vreemdeling ten tijde van het opleggen van de maatregel van bewaring beschikt over een geldig, op zijn naam gesteld, nationaal paspoort, ligt het op de weg van de staatssecretaris bij de handelingen ter voorbereiding van de uitzetting een meer dan gebruikelijke voortvarendheid te betrachten.

Niet in geschil is dat de vreemdeling ten tijde van het opleggen van de maatregel van bewaring beschikte over een geldig, op zijn naam gesteld, nationaal paspoort, op basis waarvan hij naar Albanië kon worden uitgezet. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 december 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:53](#)), ligt het onder die omstandigheden op de weg van de staatssecretaris bij de handelingen ter voorbereiding van de uitzetting een meer dan gebruikelijke voortvarendheid te betrachten.

Op 16 maart 2017 is een vertrekgesprek met de vreemdeling gevoerd. Dit is een handeling die van directe betekenis is voor de uitzetting van de vreemdeling. Niet is gebleken dat de staatssecretaris vóór 16 maart 2017 zodanige handelingen heeft verricht, dan wel dat zich bijzondere omstandigheden hebben voorgedaan op grond waarvan de staatssecretaris niet is toe te rekenen dat hij zodanige handelingen niet heeft

verricht. Evenmin is gebleken dat de vreemdeling heeft geweigerd de benodigde medewerking aan zijn uitzetting te verlenen. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris, door onder deze omstandigheden eerst op de tiende dag van de inbewaringstelling een aanvang te maken met de daadwerkelijke voorbereiding van de uitzetting van de vreemdeling, onvoldoende voortvarendheid heeft betracht.

[ECLI:NL:RVS:2017:1111](#)

[Naar inhoudsopgave](#)